

РЕШЕНИЕ

№ 6044

гр. София, 14.10.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2015 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7832** по описа за **2015** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Комисията по финансов надзор /КФН/ срещу Решение от 1.07.2015 г. по дело № 1505/2015 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-и състав. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № Р-10-1250/15.12.2014г., издадено от Председателя на Комисията по финансов надзор, с което на В. Н. Ц., в качеството ѝ на пълномощник на Т. З., член на Съвета на директорите и на финансов директор на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], представлявано от Т. И. З. и Г. В. П. /заедно/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 /пет хиляди/ лева на основание чл. 32, ал. 1, изречение първо от Закона за КФН.

Касаторът оспорва в цялост решението като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Безспорно е установено лицето извършител, възпрепятстващо действията на контролните органи по констатиране на писване на конкретната статия. Наказанието е наложено, че не е представена изисканата от КФН информация по повод статия. Съгласно чл. 24, ал. 1, чл. 26 и чл. 32 от ЗАНН е посочено лицето, чиято отговорност следва да бъде

ангажирана, с конкретни ЕГН, личен и служебен адрес и месторабота, както и в качеството, което притежава, за да бъде административно наказано. Ц. е наказана за това, че е подписала писма, изхождащи от [фирма], без да предостави необходимата за КФН информация и въпреки предупреждението, че непредоставянето ѝ съставлява нарушение по смисъла на чл. 32, ал. 1 от ЗКФН. Касае се за извършване на нарушение, а не за специалния състав на чл. 10 от ЗАНН – за допустителство, подбuditелство, помагачество и укривателство. Налице е спазване на изискуемото съдържание на акта и издаденото въз основа на него НП /чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН/. Обсъдени са отегчаващите вината обстоятелства, поради които е и наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 /пет хиляди/ лева, като е извършена и преценка за евентуална маловажност на деянието. Доказателствата, събрани по преписката, не обезпечавали извод за намаляване размер на наказанието. В противоречие с действащото законодателство и съдебната практика е твърдението, че КФН не може да изисква информация за конкретния случай от [фирма], тъй като дружеството не ѝ поднадзорно лице. Моли решението да бъде отменено, а оспореното НП - потвърдено.

Ответникът – В. Н. Ц., редовно уведомена, чрез адв. К., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, съответно – постановеното съдебно решение оставено в сила като правилно и законосъобразно. Сочи, че г-жа Ц. е пълномощник на [фирма], но няма представителна власт по отношение на дружеството по административно-наказателни преписки. Тя не е разполагала с исканата информация, тъй като е икономически директор и няма нищо общо с журналистите и информацията, с която разполагат. Освен това не е налице административно-наказателна отговорност, когато ответникът се е обърнал към съд – ВАС за определяне на неговите права и задължения. Следва да се имат предвид и защитата на журналистическите източници, която дава Европейската конвенция за правата на човека.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, съответно – постановеното съдебно решение оставено в сила като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд /вх. № 56438 от 21.07.2015г./ от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, подлежащ на оспорване - НП Р-10-1250/15.12.2014г. /връчено на 13.01.2015г. лично; жалба с вх. № 91-01-23 от 20.01.2015г./.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: при извършена текуща проверка на 14.05.2014 г. за публични дружества служител на КФН попаднал на статия със заглавие: „С.“ планира да разпредели над 9 млн. лева за дивидент“, с дата и час 13.05.2014 г., 17:21ч. При допълнително търсене попаднал на статия в интернет сайта www.sutrin.com със заглавие: „С.“ планира да разпредели над 30 млн. лева

дивидент“, източник „Капитал“, при кликването върху която новина се препращало към първата статия. От официално публикуваната покана за свикване на Общо събрание на акционерите на „С.“ на 12.05.2014 г. www.x3news.com се констатирало разпределяне на брутен дивидент по 0,07 лева на акция, при брой на акции 132 млн. и максимално възможна сума 9 240 000 лева. Поради съмнение за евентуално извършено нарушение на чл. 11 във връзка с чл. 6, ал. 1, т. 3 от Закона срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти било изпратено писмо до [фирма] с изх. № 16-00-11/23.05.2014 г., получено на 29.05.2014 г. по пощата /обратна разписка/ и на 26.05.2014 г. /по електронна поща/. Указан бил двудневен срок от получаването на писмото за предоставяне на следната информация: копие на първоначалния вариант на публикуваната статия, от който да е видно нейното заглавие и цялостно съдържание, както и да бъде посочен точен час на публикуване; копие на статията след всяко редактиране с посочване на час на извършване на корекцията; кой е източникът на информацията, вследствие на която са извършени редакциите на статията, каква е реалната причина в първоначалния вариант на статията да се твърди планиране на разпределение на над 30 млн. за дивидент на „С.“. На 28.05.2014 г. е постъпил отговор от дружеството, подписан от Г. П. като изпълнителен директор и В. Ц. като финансов мениджър на [фирма], в който се твърди, че статията е публикувана на стр. 16, бр. 88/14.05.2014 г. на вестник „Капитал Д.“ със заглавие: „С.“ планира да разпредели над 9 млн. лева за дивидент“, с единствен краен вариант на текста /съдържанието/ и заглавието. Изпратено е последващо писмо с изх. № 16-00-11/19.06.2014 г. за изясняване на така поставените въпроси, тъй като отговорите, обективирани в писмото от 28.05.2014 г., се отнасяли единствено за електронното издание www.capital.bg. Указан бил двудневен срок от получаването на писмото за предоставяне на информацията, считано от получаването на писмото /по пощата с обратна разписка на 25.06.2014 г. и по електронната поща на 19.06.2014 г./.

Постъпил е отговор с входящ номер от 20.06.2014 г., подписан от Г. П. като изпълнителен директор и В. Ц. като финансов мениджър на [фирма], в който се твърди, че в редакцията се съхранява единствено финалния текст на статията – идентичен с публикувания в интернет страницата на медията, и се прилага разпечатка от интернет статията с горното заглавие. Постъпило е писмо от 18.07.2014 г., в което се сочи, че постъпилите писма от дати 28.05.2014 г. и 20.06.2014 г. са подписани от В. Ц., в качеството ѝ на пълномощник на Т. З., финансов мениджър и член на Съвета на директорите от 27.02.2014 г., с приложено пълномощно. Извършена е проверка на www.capital.bg за датата и часа на публикуване на статията, с нейния автор, както и на съдържащото се на www.prinfo.bg ведно със статията „С.“ планира да разпредели над 30 млн. лева дивидент“. Съставен е акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-1049/23.09.2014г., връчен на 20.10.2014 г. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН са постъпили писмени възражения с вх. № 91-01-887/20.10.2014г. Въз основа на събраните по преписката доказателства е издадено атакуваното НП, с което на основание чл. 32, ал. 1 от ЗКФН е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5000 /пет хиляди/ лева. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства: свидетелските показания на Н. Г. Д. – актосъставител, и Рая С. Ц., на длъжност „експерт“ в Дирекция „Връзки с обществеността и протокол“ към КФН; административнонаказателната преписка, приложена по НАХД № 1505/2015г. на СРС, Наказателно отделение, 19-и състав.

Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение е извършено от компетентен административен орган на основание чл. 32, ал. 3 във връзка с чл. 18, ал. 1, т. 1 и чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от Закона за КФН /ЗКФН/ във връзка със Заповед № 263/14.08.2014г. на Председателя на КФН, с които се оправомощават служители на КФН да извършват проверки и да съставят актове. Налагането на административно наказание е извършено от Председателя на КФН в съответствие с чл. 32, ал. 3 от ЗКФН.

Нормата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН предвижда административнонаказателното производство да не се образува, ако не е съставен акт в тримесечен срок от откриване на нарушителя. За дата, на която е открит нарушителят, следва да се приеме моментът, в който са налице елементите на процесното деяние от обективна и субективна страна, доколкото при физическите лица се изследва субективно отношение и вина на дееца. Правилно контролните органи са определили за дата на извършване на нарушението 24.06.2014 г. Срокът за предоставяне на информацията, указан от КФН с писмо изх. № 16-00-11/19.06.2014 г., получено по електронната поща на 19.06.2014 г., е 2 дни, и изтича на 21.06.2014 г. /събота, неработен ден/. По правилата, разписани в чл. 60 от ГПК, срокът изтича в понеделник – първия работен ден, 23.06.2014 г. Безспорността на извършеното нарушение се извежда като извод при получаването на писмо с вх. № 16-00-11/18.07.2014 г. Към този момент се изяснява самоличността на извършителя и започва да тече тримесечният срок за съставяне на акта по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, който като спазен обезпечава извод за законосъобразното стартиране на производството по налагане на административно наказание /АУАН № Р-06-1049/23.09.2014 г./. Актът е съставен и в едногодишния срок на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, доколкото за дата на нарушението се посочва коректно и съответно на събраните по преписката писмени доказателства – 24.06.2014г. Спазени са и сроковете по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, както и на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване по смисъла на чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс.

Съгласно чл. 18, ал. 1, т. 1 от ЗКФН „при осъществяване на правомощията на комисията и на нейните органи членовете на комисията, както и определените по установения в този закон ред длъжностни лица от комисията, с оглед на възложените им задачи имат право да изискват писмени обяснения, документи, включително и заверени копия от документи, данни, сведения и други носители на информация от поднадзорните лица или от други лица, за които има данни, че нарушават разпоредбите на този закон или на други закони, сред които Закона срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, както и да проверяват тяхната документация и отчетност. Със ЗПЗФИ се уреждат мерките срещу пазарните злоупотреби - търговията с вътрешна информация и манипулирането на пазара на финансови инструменти, съответстващи на Регламент № 2273/2003 г. и Регламент № 1095/2010 г., приложими с приоритет по реда и условията на чл. 15, ал. 2 от Закона за нормативните актове, както и на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 г. относно търговията с вътрешна информация и манипулирането на пазара (пазарна злоупотреба). Съгласно Директива 2003/6/ЕО понятието "пазарна злоупотреба" обхваща търговията с вътрешна информация и манипулирането на пазара. Целта е да се гарантира интегритета на финансовите пазари на Общността и да укрепят доверието на инвеститорите в тези пазари. Под „манипулиране на пазара“ се разбира

и разпространяването на информация, независимо дали чрез медиите, включително Интернет или по какъвто и да е друг начин, които дават или могат да дадат фалшиви или измамни указания за финансови инструменти, включително и пускането на слухове и разпространяването на фалшиви или измамни сведения, когато лицето извършило това разпространение е знаело или е следвало да знае, че информацията са били фалшиви или измамни. Когато става въпрос за журналисти, действащи в изпълнение на техните професионални задължения, това разпространение на сведения трябва да бъде оценено, без да се засяга приложението на член 11, като се държи сметка за разпоредбите, приложими за тяхната професия, освен ако тези лица не извличат пряко или косвено облага или печалба от разпространението на тези сведения“ /чл. 1, § 2, б. „в“ от Директива 2003/6/ЕО/.

Нормата на чл. 1, § 2, б. „в“ от Директива 2003/6/ЕО е възпроизведена в чл. 6, ал. 1, т. 3 от ЗПЗФИ, съгласно която „манипулиране на пазара на финансови инструменти е разпространяването чрез средствата за масово осведомяване, включително чрез Интернет, или по какъвто и да е друг начин на информация, която създава или може да създаде невярна или подвеждаща представа относно финансови инструменти, включително разпространяването на слухове и неверни или заблуждаващи новини, когато лицето, което разпространява информацията, знае или е длъжно да знае, че информацията е невярна или подвеждаща“. На основание чл. 36, ал. 2 от ЗПЗФИ за осъществяване на функциите по ЗПЗФИ и актовете по прилагането му КФН, заместник-председателят и оправомощените от тях длъжностни лица имат правата по чл. 18 от Закона за Комисията за финансов надзор, както и да изискват писмени и устни обяснения, сведения, документи, данни и друга информация от всяко лице, включително от лицата, които са били последователно въввлечени при предаването на нареждания или при осъществяване на операциите, а също и от членовете на управителните органи на лицето. Тълкуването на тези разпоредби обезпечава извод, че при осъществяване правомощията си за контрол досежно спазване ЗПЗФИ и актовете по неговото прилагане длъжностните лица имат правата по чл. 18 от ЗКФН, включително и да изискват писмени и устни обяснения, сведения, документи, данни и друга информация от всяко лице. Понятието „всяко лице“ включва и трети лица, които имат информация във връзка с установяване и предотвратяване на пазарни злоупотреби. В конкретния случай не се спори, че [фирма] е дружество, чиято дейност е поднадзорна на КФН. В този смисъл разпространяването на информация за размера на печалбата, която следва да бъде разпределена, чрез интернет изданието на вестник „Капитал“, е предпоставка за извършването на проверка на [фирма].

В мотивите на Определение № 11632/10.02.2014 г. по дело № 11389/2014 г. на ВАС, Седмо отделение, оставено в сила с Определение № 1065/29.01.2015 г. на ВАС, II колегия, Петчленен състав, е посочено, че „по силата на чл. 36, ал. 1 и 2 от ЗПЗФИ контролът по спазването на закона и на актовете по неговото прилагане се осъществява от Комисията за финансов надзор и от заместник-председателят на комисията, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, като за осъществяване на законоустановените си функции те разполагат с правата по чл. 18 от Закона за Комисията за финансов надзор, както и да изискват писмени и устни обяснения, сведения, документи, данни и друга информация от всяко лице. С оспорените две писма административният орган - заместник-председателят на комисията, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, е упражнил законоустановените си правомощия на основание чл. 18, ал. 1, т. 1 и т. 5 от Закона за

Комисията за финансов надзор. Изискването на информация и обяснения от авторите на публикациите представлява част от процес по събиране на доказателства, които в последствие ще бъдат проверени и преценени от административния орган с цел изясняване факти и обстоятелства необходими за извършване на проверки“.

Неоснователни са изложените твърдения, че съществува неяснота за коя точно статия е извършена проверката – хартиено или интернет издание на вестник „Капитал“. От водената кореспонденция се вижда ясно, че предмет на проверка е интернет изданието на вестника, в което са публикувани конкретните статии. Обективира се извод, че непредставянето на посочената информация представлява възпрепятстване на КФН при осъществяване на надзорните си правомощия, включително и чрез заместник-председателя, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната му дейност“, по смисъла на чл. 32, ал. 1 от ЗКФН.

В хода на производството след съставянето на акта за установяване на административното нарушение са постъпили писмени възражения по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, обсъдени в мотивите на НП. Обективиран е фактът, че статията има два варианта – първоначален /30 млн.лева/ и окончателен /9 млн.лева/, като В. Ц. е представила копие само на окончателния вариант. Не е посочен източникът на информацията за първоначалния вариант на публикуваната статия и източника на информация, следствие на която са извършени последващи редакции. Не се представя копие на статията „С.“ планира да разпредели над 30 млн. лева за дивидент“. Под предлог, че журналистическите източници са защитени и органите на държавната власт не могат да ги задължат да ги разкрият /чл. 10 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи/, не се представя исканата от КФН информация. Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/ е ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 1992 г., в сила за Република Б. от 7 септември 1992 г. с примат над вътрешното законодателство съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република Б.. Съгласно чл. 10 от ЕКЗПЧОС „всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от границите“. Този член не забранява на държавите да въвеждат разрешителен режим за дейността на радио- и телевизионните компании и производителите на кинематографична продукция. Ползването на тези свободи, доколкото е съпроводено със задължения и отговорности, може да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, териториалната цялост, за предотвратяване на безредици или на престъпления, за защитата на здравето и морала, както и на репутацията или на правата на другите, за предотвратяване на изтичането на секретна информация или за поддържане на авторитета и безпристрастността на правосъдието“. Цитираната разпоредба регламентира правото на свободно изразяване, получаване и разпространяване на информация без намеса на държавните власти, отчитайки ограничението, предвидено от закона и необходимо в едно демократично общество в интерес

на националната и обществената сигурност. Систематичното тълкуване на чл. 10 от ЕКЗПЧОС и чл. 36 от ЗПЗФИ във връзка с чл. 18 от ЗКФН и чл. 6, ал. 1, т. 3 от ЗПЗФИ обуславя следния извод: елемент от фактическия състав на чл. 6, ал. 1, т. 3 от ЗПЗФИ е разпространяването на информация чрез средствата за масово осведомяване, включително чрез интернет /какъвто е конкретният случай/, поради което се изисква и установяване на обстоятелства по извършване на нарушението на разпоредбата от ЗПЗФИ, чрез запитване до съответната медия относно източника на информацията, която е създала или може да създаде невярна или подвеждаща представа за финансови инструменти, с цел установяване и предотвратяване на пазарни злоупотреби с последните. Отказът да бъде разкрит източникът на информация възпрепятства държавния надзор за установяване на нарушения по ЗПЗФИ в съответствие с целите му - предотвратяване и разкриване на пазарните злоупотреби; повишаване на общественото доверие в пазара на финансови инструменти; осигуряване на своевременно и пълно разкриване на информация на инвеститорите; създаване на условия за развитието на справедлив, прозрачен и ефективен пазар на финансови инструменти /чл. 2 от с.з./. Правилно административнонаказващият орган е посочил, че манипулациите на пазара с финансови инструменти са нарушения с висока степен на обществена опасност, засягат по отрицателен начин обичайните условия, при които инвеститорите вземат своите инвестиционни намерения дали да закупят или продадат даден финансов инструмент и при какви условия ще се извърши сделката с тях на регулирания пазар. Съгласно „целите на журналистическата дейност“, понятие, изведено в съответствие с разпоредбата на чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове, с оглед на смисъла му в общоупотребимия български език, обществените отношения, предмет на регулиране ЗПЗФИ и ЗКФН, са предмет на регулиране и от европейското право. Същественото за журналистическата дейност е събирането, анализирането, интерпретирането и разпространяването чрез средствата за масова информация на актуална и обществено значима информация. Всяка журналистическа дейност е проява на свободата на словото в правовата държава и ограничаването ѝ е допустимо само в рамките на необходимото в едно демократично общество по смисъла на чл. 10, § 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните. Следователно по своята същност журналистическата дейност изисква разпространяване на информация по въпроси от обществен интерес“ /Решение № 11078 от 24.08.2012 г. по адм.д. № 4818/2012 г., 5 чл. с-в ВАС; Решение № 7 на Конституционния съд по конст. дело № 1/1996 г. за даване на задължително тълкуване на чл. 39, 40 и 41 от Конституцията; Решение № 15 от 28 септември 1993 г. по к.д. № 17 от 1993 г./.

Съгласно делото Г. срещу О. кралство „свободата на словото е една от основите на демократичното общество и гаранциите, които трябва да бъдат предоставени на пресата, имат особено значение (вж. решението по делото Й.). Защитата на журналистическите източници е едно от основните условия за свободата на пресата, както то е отразено в законите и професионалните кодекси за поведение в редица договарящи се страни и е утвърдено в няколко международни акта относно свободите на журналистите (вж. между другото

Резолюцията за свободата на журналистите и правата на човека, приета на Четвъртата европейска конференция на министрите относно политиката в средствата за масова информация -Прага, 7-8 декември 1994г., и Резолюцията относно конфиденциалността на журналистическите източници, приета от Европейския парламент на 18 януари 1994г.). Без такава закрила източниците могат да бъдат обезкуражени да оказват помощ на пресата при информирането на обществеността по въпроси от обществен интерес. В резултат на това може да се подкопае жизнено важната роля на пресата на обществен страж и може да бъде накърнена способността ѝ да предоставя достоверна и надеждна информация. Като се имат предвид важността на защитата на журналистическите източници за свободата на пресата в едно демократично общество и потенциално неблагоприятният ефект, който едно разпореждане за разкриване на източник оказва при упражняването на тази свобода, такава мярка не може да бъде съвместима с чл. 10 от Конвенцията, освен ако е оправдана от по-силно съображение за обществен интерес. За тези аргументи трябва да се държи сметка, когато критерият за необходимост в едно демократично общество, съгласно т. 2 от чл. 10, се прилага към фактите по настоящото дело. Като общ принцип, „необходимостта“ от всяко ограничение на свободата на словото трябва да бъде убедително доказана (вж. решението по делото „С. таймс“, където са посочени основните принципи във връзка с критерия за „необходимост“). Наистина, на първо място националните органи са тези, които трябва да определят дали има „належаща обществена нужда“ от ограничението и те имат определена свобода на преценка. При разглежданите обстоятелства, обаче, свободата на преценка на националните власти се ограничава от интереса на демократичното общество да осигури и да поддържа свободна преса. По същия начин този интерес ще натежи много в баланса при преценката, която трябва да се направи съгласно т. 2 на чл. 10, дали ограничението е пропорционално на преследваната законна цел. Накратко, ограниченията относно тайната на журналистическите източници изискват най-внимателно изследване от страна на Съда.“(...) Съдът трябва да разгледа „намесата“, от която се оплаква административнонаказаното лице /бел.м./, в светлината на случая като цяло и да определи дали основанията, посочени от националните органи, за да я оправдаят, са „релевантни и достатъчни“.(...). В конкретния случай е обезпечена необходимостта от намеса на държавните власти с оглед предотвратяване и установяване манипулиране на пазара с финансови инструменти, регламентирано в специалния ЗПЗФИ. „Държавите, които са страни по Конвенцията, разполагат със свобода на преценка относно необходимостта от ограничения от страна на държавата и задачата на Съда се свежда само до разглеждане на ограничението, срещу което е подадено оплакване, в светлината на случая като цяло; определяне дали ограничението е „пропорционално на преследваната законна цел“ и дали изтъкнатите от националните власти причини за оправдаването му са „релевантни и достатъчни“ (виж решението по делото „С. таймс“ срещу О. кралство № 2 (S. T. v. T. U. K.) от 26 ноември 1991 г., S..A, № 217, стр. 29, параграф 50; решението по делото Ф. срещу Германия (V. v. G.) от 26 септември 1995 г., S..A, № 323, стр. 26, параграф 52; и решението по делото Г. срещу О.

кралство (G. v. U. K./ от 27 март 1996 г., J. and D. 1996-II, стр. 500-501, параграф 40)“ /дело Б. срещу О. кралство; дело Де Х. и Г. срещу Б./.

Съгласно чл. 12, т. 2 във връзка с чл. 1, ал. 3, т. 2 от ЗКФН във връзка с чл. 11 във връзка с чл. 6, ал. 1, т. 3 от ЗПЗФИ с цел предотвратяване и установяване манипулиране на пазара с финансови инструменти са възложени надзорни функции на КФН и заместник-председателя, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната му дейност“. Въпреки че е предоставена възможност на [фирма] да представи изисканата информация, дружеството не го е сторило до 23.06.2014 г. /включително/. Съгласно правилата за изчисляване на срокове по чл. 60, ал. 6 от ГПК когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден, който двудневен срок от получаване на писмо с изх. № 16-00-11/19.06.2014 г. /19.06.2014 г./ изтича на 21.06.2014 г. /събота; неработен ден/, следователно в първия следващ работен ден – 23.06.2014 г. Считано от 24.06.2014 г. дружеството е в неизпълнение на указанието, дадено от КФН. Вярно е, че кореспонденцията е водена между [фирма] и КФН, но отговорите са разписани от Г. П., в качеството ѝ на изпълнителен директор, и В. Ц., в качеството и на пълномощник на Т. З., финансов мениджър и член на Съвета на директорите от 27.02.2014 г., /пълномощно; писмо от 18.07.2014 г./ В случая Ц. е подведена под отговорност, в качеството ѝ на физическо лице, представляващо [фирма], като е наложено административно наказание „глоба“ по смисъла на чл. 32, ал. 1 от ЗКФН /“който“/. За сравнение, за нарушение по чл. 32, ал. 1 от ЗКФН, извършено от юридическите лица по чл. 32, ал. 2 от ЗКФН, се налага административно наказание „имуществена санкция“. Законодателят е разграничил субекта на нарушението, чиято отговорност следва да бъде ангажирана при възпрепятстване дейността на КФН и заместник-председателя ѝ. Деянието е осъществено от физическо лице, чиято отговорност е лична, в качеството му на представляващ по чл. 24 и чл. 26 от ЗАНН. Безспорно липсват доводи за приложимост на чл. 10 от ЗАНН, доколкото В. Ц. не притежава качеството допустител по смисъла на закона и не в това качество ѝ е наложено административното наказание. Още повече, че разпоредбата на чл. 32, ал. 1 от ЗКФН навежда извод единствено за извършителство /чл. 6 от ЗАНН/, не и за допустителство. Изследван е и въпросът за вината.

В съответствие с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007г. по т.н.д. № 1/2007 г. на ОСНК, ВКС, В. Ц. не следва да бъде освободено от отговорност лице по реда и условията на чл. 28 от ЗАНН. В настоящия казус извършването на деянието /бездействие; възпрепятстване дейността на КФН и заместник-председателя ѝ/ води до осъществяване състава на нарушението, а обществената опасност не може да бъде определена като по-ниска в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Като е възпрепятстван надзорният орган да установи обстоятелства относно евентуалното манипулиране на пазара на финансови инструменти, осуетено е постигането на основните цели, насочени към създаване на условия за развитие на справедлив, прозрачен и ефективен пазар на финансови инструменти, осигуряване на своевременно и пълно разкриване на информация на инвеститорите и повишаване на общественото доверие.

Последици от поведението на представляващия дружеството, от което е изискана информация, са застрашаването, съответно увреждане, интересите на инвеститорите и съконтрагентите на акционерно дружество „С.“. В настоящия случай е нарушена норма от публичен ред, чието неспазване възпрепятства функциите на държавния надзор, изразяващи се в предотвратяване и разкриване на пазарните злоупотреби, повишаване на общественото доверие в пазара на финансови инструменти и защита на инвеститорите в тях. Настоящата съдебна инстанция не възприема като релевантни твърденията за маловажност на процесното деяние /чл. 28 от ЗАНН/. Изложени са и мотиви, касаещи определянето размера на наложеното наказание в законоустановения максимум съгласно чл. 32, ал. 1, изречение Първо от ЗКФН във връзка с чл. 27 от ЗАНН. Предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и отегчаващите вината обстоятелства, ведно с имотното състояние на нарушителя, за което са събрани доказателства в хода на съдебното производство, правилно и справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в максимален размер от 5 000 лева по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи не съответстват на действително осъществилата се фактическата обстановка и се констатира, че са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от НПК, то касационната жалба следва да бъде уважена като основателна, постановеното съдебно решение – отменено, а отмененото с него НП - потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 1.07.2015 г. по дело № 1505/2015 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-и състав, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № Р-10-1250/15.12.2014г., издадено от Председателя на Комисията по финансов надзор, с което на В. Н. Ц., в качеството ѝ на пълномощник на Т. З., член на Съвета на директорите и на финансов директор на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], представлявано от Т. И. З. и Г. В. П. /заедно/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 /пет хиляди/ лева на основание чл. 32, ал. 1, изречение първо от Закона за КФН.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.....